

להתחבר לכוח האהבה שבתוכי

אהבת הזולת – היא היכולת שלי לראות את הצלם האלוקי של השני. היא מגלה את האלוקי שבתוכי. מדוע?
כי אם אני ארגיש את השני כמו שאני מרגיש את עצמי, הנתונה תזרום ממני בשפע רב. וכי יש לי בעיה לתת לעצמי? כל הזמן אנחנו רק מחפשים איך להעניק לעצמנו נוחות יותר גדולה, הנאות רבות יותר וכו'. כך בדיוק אני צריך להרגיש כלפי השני. לחשוב עליו כל הזמן, להרגיש אותו כל הזמן. וזוהי כמובן עבודה לא קלה. כי היא דורשת ממני לצאת מגבולות עצמי. היא דורשת גדלות, התרחבות לא צמצום בתוך הגבולות שלי. ולכן – תרגום מעשי לאהבה- זה לתת לשני מה שהוא צריך. נתינה. לספק לשני את הצרכים שלו בדיוק כפי שאתה מספק לעצמך את הצרכים שלך.

זו לא חכמה לתת לשני את מה שאתה לא צריך, או מה שמיותר לך. החכמה היא לתת לשני את מה שהוא צריך, למרות שגם אתה צריך את זה.

זוהי נתינה רבת עצמה. זה כוח של אהבה רב עוצמה. איך מגיעים לכוח כזה?

התחברות לגנראטור

העצה או הדרך שהתורה מלמדת אותנו כדי להגיע לעוצמה כזו הוא - לעשות "שיוויוני ה' לנגדי תמיד". זה הפסוק שרשום על כל ארון קודש בכל בית כנסת, ואנחנו לרוב, מתייחסים אליו כאל ציור נחמד, ולא מתבוננים מה המשמעות העמוקה כל כך שלו.

עניין ה"שיוויוני" – שיהודי מצווה לעשות אותו מדי בוקר, הוא להתאמץ לשוות את צורתו לצורת בורא עולם.
(הבעל שם טוב מסביר את זה כך: אם הכל שווה בעבורך - כי אתה יודע שהכל בא מרצון השם לכדי לתקן אותך ולהיטיב אתך – אז אתה במדרגת "שיוויוני")
איך זה ייתכן? אנחנו- הקטנים, המצומצמים, המוגבלים, והמבולבלים- שאנחנו נשווה את צורתנו לזו של בורא עולם?

כן, זה בדיוק מה שהוא רוצה. לכן, זו אחת המצוות הראשונות בבוקר שהוא מצווה עלינו לעשות. לחשוב את השם המפורש שלו, מעל לראשינו, ולהתמזג עם גדלותו העצומה, עד שנפנים אותה בתוכינו, ונהיה מסוגלים לתת כמוהו.

מה הוא (ה') חנון ורחום – אף אתה תהיה חנון ורחום....

מה המהות של הקדוש ברוך הוא? – הוא השורש של הנתינה, וההשפעה לכל העולמות. איך בכלל נעלה על הדעת, שיצורים כמונו שכל מה שהם עסוקים בו כל היום זה רק איך לקבל לעצמנו עוד הנאות ותענוגים – נוכל להשתוות לכוח הנתינה הגדול ביותר בעולם? הרי זה שני הפכים!

אבל, בכל זאת, בורא עולם רוצה את זה מאיתנו, כי הוא יודע שאנחנו יכולים. מדוע? כי הוא בעצמו, טמן את היכולת הזו בתוכינו. בתוך הצלם האלוקי, שבנוי כדוגמתו בדיוק. בתוך הנשמה.

כלומר – היכולת שלנו להגיע להשתוות צורה (גם השתוות צורה חלקית ומוקטנת – היא עדיין השתוות צורה) – מגיעה לידי ביטוי אם אנחנו מגלים את כוח האהבה שבתוכינו. זו הסיבה שהילל הזקן אמר – שכל התורה כולה עומדת על – "ואהבת לרעך כמוך".

לחפש את הצלם האלוקי

מהגורם לנו לכעוס על השני או לשנוא אותו? זה שהוא פגע בנו, או עשה משהו שלא מתאים לנו, כמו אפילו לחשוב באופן שונה מאיתנו. אבל זהו רק הרובד החיצוני של הזולת. אם נתבונן ברובד הפנימי שלו, שהוא הצלם האלוקי שלו – ונתרכז בכך – נוכל להתחבר למשהו שהוא מעבר לחיצוניות ומעבר לקטנוניות של הדברים. זה יעזור לנו לסלוח הרבה יותר בקלות. כי זה יגרום לנו להבין שאם השני מציק לנו באופן כלשהו, זה רק משום שהוא לא פועל מתוך הצלם האלוקי שלו. הוא פועל מתוך טעות בראיה. הוא פשוט רחוק מהצלם הזה, רחוק מהעצמי האמיתי שלו.

אז למה לכעוס על אדם שטועה? צריך לעזור לו. הרי בסך הכל אנחנו איברים של גוף אחד, וכמו שיד שמאל לא כועסת על יד ימין שנתנה לה מכה בטעות – כך, אם אנו מבינים שאנחנו חלקים של אותו שלם, של אותה שכינה – יהיה לנו הרבה יותר קל להתגבר על כל מחלוקת או פירוד.

כל התחלואים של החברה שלנו נובעים מכך, שאנשים לא עובדים עם הצלם האלוקי שלהם, אלא פועלים רק מתוך האישיות החיצונית. מתוך רגשות אגוצנטריים. התיקון של האדם, והתיקון של החברה – יכולים לבוא רק מתוך כוח של נתינה ואהבה. אבל המוטיבציה לזה, יכולה לבוא אך ורק מחוץ לאדם. ממקור אלוקי. ניקח בתור דוגמא את **הקיבוץ** - גם הרעיון של הקיבוץ היה מבוסס על נתינה. אבל נתינה על מנת שיהיה לי נוח. נתינה על מנת שאקבל משהו בחזרה. כדי שישתלם לי.

אתה תיתן לי ואני אתן לך. שמור לי ואשמור לך. אם לא תיתן לי – גם אני לא אתן לך.

אז למה זה לא הצליח? והמציאות היום מראה, שזה לא הצליח. הקיבוץ מתפרק. כי זה בא מתוך מניעים אנושיים אגוצנטריים. ולא מתוך מוטיבציה של השפעה רוחנית, נשמתית, אלוקית. מה הוא (ה') חנון ורחום – אף אתה תהיה חנון ורחום....

אם רוצים לעשות השוואת צורה לכוח הנתונה של הבורא – חייבים להכיר יותר לעומק, ולהתחבר יותר לצלם האלוקי שלנו, שבתוכינו. ומהנקודה הזו לפעול. זה מה שיבטל את כוח הפרוד והפילוג שבתוכינו, שמביא לפלגנות, למפלגות, ולשנאת חינם מיותרת ומתישה.

הבעל שם טוב אומר שאדם צריך לראות את המסר של ה' בכל דבר שקורה לו. ובעצם – את הקדוש ברוך הוא עצמו – בתוך הדברים שקורים. אם הוא ילמד לעשות זאת, ולגלות מתחת למעטה החיצוני של הדברים, את הזרימה הרוחנית – אז המציאות שלנו תראה לגמרי אחרת.

לחפש במקום הנכון

היום אנשים מחליפים בין אהבה לתענוג. הם אוהבים כל מה, ורק מה שגורם תענוג. כולם מחפשים תענוג.

והנה, ה' בא ואומר לנו, נכון, אתם צודקים. בראתי אתכם בשביל שתתענגו, אבל אתם לא מחפשים את התענוג במקום הנכון, ולכן אתם סובלים כל הזמן.

הרמח"ל בתחילת ספרו " מסילת ישרים " אומר שהאדם לא נברא אלא כדי להתענג על ה', וליהנות מזיו שכינתו- שזהו התענוג האמיתי, והעידון הגדול מכל העידונים שיכול להימצא בכלל.

האדם כל חייו מחפש את התענוג הזה. ה' ברא אותו כדי לחפש את התענוג המעודן והשלם הזה, ולכן ה' ברא אותנו כך שתמיד נרגיש חוסר שלימות, אם נחפש את התענוג הזה במקומות אחרים חוץ ממנו. רק באותם רגעים, שלרוב הם נדירים, בהם נרצה להדבק בו באמת, ולחוש את העונג ממנו – אז נרגיש שלימות.... ומדוע אותם רגעים הם נדירים? כי התענוג המושלם, הוא תענוג שלא חוזר על עצמו,

אלא מורגש באופן שונה בכל פעם. אם, אחרי שהרגשנו את העונג הזה, נמשיך כל הזמן להרגיש אותו באותה הצורה – הוא יהפוך להרגל, ושוב לא יהיה מושלם. כי הרגל תמיד מתחיל לשעמם.

לכן, התכנות המופלא שלנו – מביא לכך, שאחרי שחוינו את עונג ההתחברות איתנו, מיד נרד חזרה (בחינת " רצוא ושוב ") למקום שהיינו בו קודם, ואולי אף יותר נמוך מכך. על מנת שייווצר לנו רצון חדש.
הרצון החדש הזה הוא המעלית, הכלי, שיביא אותנו למדרגה גבוהה יותר של תענוג, וכך הלאה עד אין סוף ממש....

החיסרון התמידי

מדהים לראות, איך אנשים אוטמים בכוח את אוזניהם, ומסרבים לשמוע ולראות שמה שהם מחפשים בתזזית כל חייהם, נמצא בדיוק מתחת לאפם – רק שהם לא מבינים שזה זה.

אנשים רצים כל היום כדי ל"גרד" קמצוץ של תענוג בדברים חיצוניים כמו קניות, סרטים, בילויים, מסיבות וכו' ולאחר מאמצים גדולים- חוזרים הביתה לא מרוצים. או – שלאחר זמן קצר, התענוג חולף ומשאיר תחושת ריקנות.

תענוג שבא ממקור אלוקי לעולם לא ישאיר תחושת ריקנות. הוא נותן כוח, וטעם של עוד. כי באמת האדם צריך שיהיה לו חיסרון.

ה' ברא את האדם עם חסרון ותאוה מתמדת למלא את חסרונו. הוא ברא אותו עם רצון לתענוג.

באדם יש רצון חזק לקבל. זה נותן לו כוח וחיות. יש אנשים שמה שמחזיק אותם בחיים זו הסיבה שהם עדיין לא מילאו את כל תאוותיהם. אם הם יספקו את הרצון שלהם ב-100% לא תישאר להם סיבה לחיות.

אבל רוב האנשים לא יודעים מה חסר להם. הם מרגישים שחסר להם משהו, וזה משגע אותם, אבל הם לא יודעים איך למלא את החיסרון.

אז מחפשים בגשמיות – מחליפים דירה, מחליפים עבודה, לפעמים מחליפים אישה או בעל – אבל החיסרון לא נרגע. למה. כי התענוגות שמספק העולם הזה הם תענוגות סופיים. הם נגמרים.

בילוי ובידור הם מלשון בלאי ופיזור.

הבילוי מבלה את כוחותינו, והבידור מבדר אותם ברוח, מפזר

אותם.

כמה כבר אפשר לאכול, לקנות, להתלבש? לנסוע? גם אנשים שיש להם מערכות יחסים טובים, גם להם חסר משהו בקצה. הנה, יש לי הכל ואני עדיין לא מאושר. עדיין הנפש לא שבעה.

במקום להשתמש בחסרון שאנחנו מרגישים ככלי להתפתחות – אנחנו נלחמים בו ורוצים למלא אותו בשטויות, העיקר לא להרגיש אותו. אנחנו מצפים מחיי הנישואין שלנו, שיחסלו את הרגשת החיסרון שלנו, ושכן הזוג יספק לנו הנאה מתמדת. אנחנו מתמכרים להרגשת ההתלהבות הראשונית, וקוראים לה התאהבות. זוהי ציפייה – שהוא – ימלא את כל חסרונותינו הפנימיים. כל מה שלא הצלחנו לעשות לבד. וכשזה לא קורה – האכזבה מרה כל כך רק משום שהציפייה הייתה גדולה כל כך. היינו מוכנים לתת את כל מה שיש לנו, העיקר שימלאו את החיסרון שאנחנו מרגישים. אבל בורא עולם ברא את הדברים אחרת. הוא דווקא רצה להשאיר בנו הרגשת חסרון, כדי שנחפש – אותו...

התענוג שלא נגמר

התענוג שאנחנו יכולים להתענג על האור של בורא עולם הוא תענוג אינסופי. הוא לעולם לא ייגמר. גם לא בעולם הבא. **אבל, צריך לערוך איתו הכרות. ללמוד אותו. להכין כלי מיוחד לקבל אותו. להתאמץ קצת כדי לקבל אותו. להרוויח אותו, כדי שהוא יהיה שלנו באמת.**

איך מתאמנים?

לוקחים בתור תרגיל את תענוגות העולם הזה למשל. **מהו התענוג שאנחנו מרגישים בגלידת שוקולד עם אגוזים?** הרי זה לא החומר עצמו, המולקולות של החלב או הביצים. הטעם הטעים שבגלידה הוא בעצם עניין רוחני. התענוג הזה הוא ניצוץ של קדושה, של החיות שמחייה את הכל. הניצוץ הזה ירד מהעולם העליון, ספירה אחרי ספירה, למטה למטה עד שהגיע אל עולם החומר, והתעבה והתגשם והתעטף בעוד קליפה ועוד קליפה שמסתירה על האור האלוקי שבתוכו. וכך נהיה מאכל בצורת גלידה. גם החיות שאנחנו מקבלים מהאוכל יכולה להסביר את ענייני החיות שמחיה את החומר של המזון עצמו.

האם זה לא פלא שאנחנו אוכלים משהו, והוא מתפרק בתוך גופינו בצורה שנותנת לנו

כוח ומרץ? ועוד נהנים ממנו...

ועכשיו, הבחירה בידינו:

אם אנחנו רואים רק את החומר הזה שגורם לנו תענוג, אז כל חיינו נרדוף אחרי הדמיון הזה, שאותה גלידה אותה עוגה, אותו איש או אותה אישה היא זו שתמלא את כל חסרוננו בחיים.

אבל אם אנחנו מבינים שמה שגרם לנו תענוג זה לא הדבר עצמו אלא מה שאני בעצם מתאוה להתענג עליו זה ניצוץ של אלוקות, של קדושה, שמחייה את החומר הזה, והוא ירד הרבה מדרגות מהעולם העליון, מהשורש הרוחני שלו למעלה עד שהגיע להיות עצם גשמי ונפסד – כדי להזין אותי – הכל נראה אחרת.

האדם בנוי כך - שתהיה לו תאוה לחומר הנפסד הזה, על מנת שייקח את הניצוץ הזה, ולהעלות אותו חזרה לעולם העליון.

אם הוא חכם – הוא יבין שאם מניצוץ אלוקות כזה קטן שנמצא בתוך הגלידה, ועטוף בכל כך הרבה עטיפות של חומר יש לי כזה תענוג – אז על אחת כמה וכמה אם אתחבר לשורש הרוחני האינסופי שממנו השתלשל הניצוץ הזה – אז אוכל לקבל עונג אינסופי לנצח נצחים.

מי שמבין את הסוד הזה – לא יחסר לו כלום - לא בעולם החומרי, ולא בעולם הרוחני.